

1

Valoa pimeydessä

”Ei”, sanoi ohjaaja Druso meille viisaasti, ”ihmisyksilön henkisen tilan tutkimista hänen kuolemansa jälkeen ei voida alentaa toissijaiseen tasoon. Kaikki sivilisaatiot, jotka edelsivät kunniakasta länsimaista nykyaikaa, kiinnittivät erityistä huomiota haudan takana tapahtuviin ongelmiin. Egyptissä ylläpidettiin jatkuvaa kommunikaatiota ruumiittomien¹ kanssa ja siellä ajateltiin, että kuolleet kärsivät ankarista tuomioista sakaalipäisen jumalan Anubiksen, haukkapäisen neron Horuksen ja oikeuden jumalattaren Maatin edessä; ja että nämä päättivät, pitäisikö henkien nousta auringon loistoon, vai palata sokkeloiseen maanpäälliseen oikeudenkäyntiin epämuotoisina ja häpeällisinä. Hindut uskoivat että Kuolleiden Tuomarin päätöksestä ruumiittomat joko nousisivat paratiisiin, tai laskeutuisivat vesien jumalattaren Varunan kallioiseen kuningaskuntaan, jossa he olisivat eristettyinä kidutuskammioissa, toisiinsa helvetillisten käärmeiden sitomina. Heprealaiset, kreikkalaiset, gallialaiset ja roomalaiset uskoivat omaksuneet samankaltaiset uskomukset; he olivat vakuuttuneita siitä, että taivaalliset korkeudet oli varattu niille hengille, jotka olivat rehtejä ja hyviä, puhtaita ja jaloja. Kun taas niitä, jotka olivat alentuneet pahuuteen ja rikollisuuteen, odotti joko kauhun ja helvetin kidutus maapallon ulkopuolisilla alueilla tai jälleensyntymä maapallolle sovittamaan ja kärsimään epämuotoisessa kehossa.”

Keskustelu kiehtoi meitä.

Hilario ja minä olimme vierailulla Mansao Pazassa², erinomaisessa uudelleenasetumisen instituutissa, jota ystävällinen ja epäitsekkäs ystävämme Druso johti.

Tämä Mansao Pazan instituutti sijaitsi henkimaailman alemmilla vyöhykkeillä ja oli samankaltainen kuin vihamielisen luonnon rankaisemalla alueella sijaitseva Pyhän Bernardin luostari. Näiden kahden erona oli se, että kuuluisan luostarin ympäristössä Sveitsin ja Italian välisessä rotkossa satoi melkein jatkuvasti lunta; Mansao Paza taas oli paksussa pimeydessä, joka tällä hetkellä oli tullut jopa raskaammaksi ja pelottavammaksi alituisesti pyörivän puhurin vuoksi.

Sen sijaan yli kolmesataa vuotta sitten perustettu Nossos Larin toimivaltaan kuuluva, tervetulleeksi toivottava alue omistautuu vastaanottamaan epäonnisia ja sairaita henkiä, jotka ovat päättäneet

¹ Ruumiinsa jättänyt henki. Kuolleen ihmisen henki. – Kh.

² Kirjaimellisesti Rauhan kartano. – Kh.

työskennellä määrätietoisesti itsensä uudistamisessa. Jonkin ajan kuluttua nämä yksilöt voidaan hyväksyä, joko korkeampien alueiden kehittyneempiin siirtokuntiin, tai he voivat palata ihmisten sfääreihin oikaisevaan jälleensyntymään.

Näiden päämäärien toteuttamista varten valtavat rakennukset, kuin valtavat linnoitukset, on varustettu kaikilla mahdollisilla turvallisuus- ja puolustusjärjestelmillä. Rakennukset ylläpitävät avustuksen ja oppimisen osastoja, joissa fyysisen kehon kuoleman jälkeen lääkärit, papit, sairaanhoitajat ja opettajat voivat saada tärkeitä oppimiskokemuksia ja ymmärrystä aktiivisen toiminnan merkityksestä.

Hilarion ja minun suunnitelmana oli tehdä muutamia havaintoja syyn ja seurauksen laista - Hindujen karmasta – joten Tukiministeriön asianmukaisella suosituksella olimme nyt Mansao Pazassa ja hurmaantuneita instituutin johtajan selityksistä.

Pitkän tauon jälkeen Druso jatkoi tarkkaavaisesti:

”Tärkeätä on muistaa, että maapallo nähdään erilaisista laajoista näkökulmista. Tähtitieteilijälle se on auringon ympäri kiertävä planeetta; soturille se on taisteluareena, jonka maasto-olosuhteet muuttuvat pistimen kärjellä; sosiologille se on laaja linnake, jossa erilaiset rodut ovat rinnakkain. Meille maapallo on arvokas henkisen työn areena, jotenkin kuin filteri, jolla sielu puhdistaa itsensä vähä vähältä vuosituhansien aikana ja kehittää jumalallisia ominaisuuksiaan noustakseen taivaalliseen kirkkauteen. Siksi meidän on pidettävä rakkauden- ja tiedonvaloa palamassa pimeydessä, aivan kuin lääketieteen on tarpeellista keskittyä sairauteen.”

Keskustellessamme katselimme ulkona tapahtuvaa luonnon myllerrystä suuresta läpinäkyvästä materiaalista tehdystä ikkunasta.

Ulvova tuuli kuljetti ravistellen outoja samankaltaisia tummia aineita, kuin pyörremyrskyssä väkivaltaisesti pyörähtelevä lika, ollen kuin outo tumma vesisuihkupyörre.

Hirviömäisen ja pelottavan myrskyn keskeltä ilmestyi vääristyneitä ihmisten kasvoja; he huusivat kauhuissaan, kiroilivat ja voihkivat. Henget³ ilmestyivät silmänräpäyksessä ja pitivät kiinni toisistaan, kuin valtava ketju olioita, jotka vaaran hetkellä vaistomaisesti yrittivät selviytyä voittajina.

Keskityimme Druson kanssa myötätuntoisesti tähän surulliseen näkymään. Myötätunto oli selvästi luettavissa Druson kasvoilta.

³ Henki on älyllinen, ei-materiaalinen olento, joka asuu meissä ja säilyy kuoleman jälkeen. Ruumiillisen elämän aikana henki on yhdistettynä ruumiiseen, ja silloin sitä kutsutaan useimmiten sieluksi. Kuoleman jälkeen henki eli sielu irtaantuu ruumiista ja palaa henkien maailmaan säilyttäen yksilöllisyytensä. Henkien Kirja – Allan Kardec – Kh.

Druso katsoi meitä hiljaisena aivan kuin kehottaen meitä pohtimaan ja tuntui kertovan meille, kuinka surullista työ tässä kärsimysten paikassa hänelle oli. Hilario kysyi:

”Miksi ovia ei avata noille ulkona apua huutaville? Eikö tämän paikan ole tarkoitus olla pelastusasema?”

”Kyllä”, vastasi ohjaaja hyvin liikuttuneena, ”mutta pelastaminen on rehellisesti merkityksellistä vain niille, jotka todella haluavat tulla pelastetuiksi.”

Lyhyen tauon jälkeen Druso jatkoi:

”Täällä, tällä puolella hautaa tuskallisina yllätys minulle oli juuri tuo: kohdata ihmispetoja, jotka olivat asuneet `lihan temppelissä` tavallisen ihmisen valepuvussa. Mikäli heidät hyväksyttäisiin tänne ilman tarvittavia valmiuksia, he hyökkäisivät välittömästi kimppuumme ja tuhoaisivat tämän rauhallisen avun-instituutin. Emme saa unohtaa, että järjestys on hyväntekeväisyyden perusta.”

Tästä rauhallisesta ja vakaasta selityksestä huolimatta Druso, myötätunnon vielä näkyessä hänen kasvoillaan, keskittyi ulkopuolella olevaan näkyyn.

Pian tämän jälkeen ohjaajamme muutti ilmettään ja lisäsi:

”Tänään meitä uhmaa suuri magneettinen myrsky, ja monet vaeltajat alemmilla henkimaailman vyöhykkeillä joutuvat hurrikaanin ryöpyttämiksi, kuin kuivat lehdet voimakkaan tuulen puhaltamina.”

”Ovatko he edes tietoisia siitä?” Hilario tiedusteli ymmällään.

”Hyvin harvat ovat. Sielut, jotka vaeltavat haudan jälkeen tuolla tavalla, ovat niitä, joilla ei ole yhtään arvokasta periaatetta, jonka avulla voisi saada moraalista suojaa. Sisältä he ovat yhtä kiihtyneitä ja pimeitä kuin tuo myrsky, koska ajatukset, joita he ravitsevat, ovat kontrolloimattomia, kurittomia ja julmia. He vihaavat ja tuhoavat, he purevat ja haavoittavat. Turvapaikan antaminen heille nyt näissä avustuksen pyhäköissä olisi kuin antaisi villeille tiikereille turvapaikan temppelisiin uskollisten rukoilijoiden joukkoon.”

”Mutta pysyvätkö he noin kauheassa sopeutumattomuuden tilassa loputtomasti?” tivasi tuskainen kumppanini.

Johtaja yritti hymyillä ja vastasi:

”Eivät tietenkään. Tuollainen tiedottomuuden ja houreiden tila menee ohitse kuin myrsky, vaikkakin kriisi joskus jatkuu sinnikkäästi useita vuosia. Tuollaisten myrskyjen koettelemusten pahoinpitelemänä, jotka painostavat tuskan ulkoapäin sisälle, sielu muuntautuu ja vähitellen kokoaa itsensä, jotta se voi lopulta omaksua vastuun siitä, mitä se on luonut itselleen.”

”Eli tuo tarkoittaa”, sanoin vuorostani, ”että kuoleman jälkeen hengen väärintekojen sovittamisen vaellus pimeyden ja kärsimysten alueilla ei ole riittävä maksamaan omatunnon kaikkia velkoja...”

”Tarkalleen”, selitti Druso, keskeyttäen vaiteliaan kysymykseni. Epätoivo on kuin hulluuden tila, johon sielut itse heittäytyvät kohtuuttomuuden ja kapinallisuuden hillittömällä purkauksilla. Sitä ei lasketa maksuksi jumalallisissa tuomioistuimissa. Ei olisi oikein, jos velallinen voisi käyttää edukseen huutamista ja kiroilemista maksaakseen velkansa, jonka hän sai aikaan omalla vapaalla tahdollaan. Lisäksi siitä henkisestä tottelemattomuudesta, johon olemme välinpitämättömästi myöntyneet, nousemme aina esiin vieläkin onnettomampina ja jopa enemmän velkaantuneina. Kun hulluuden ja kapinan kuume on lakannut, syyllinen henki kääntyy katumusharjoitukseen. Hän rauhoittuu samalla tavalla kuin maa, joka maanjäristyksen jälkeen palaa rauhan ja kärsivällisyyden tilaan, vaikkakin sitä on runneltu ja haavoitettu. Sitten henki antautuu jälleen kerran tulevaisuuttansa uudistavaan viljelyyn kuin multa, josta on taas tullut hedelmällistä.”

Kiusallinen odotus oli vallannut meidät, kun Hilario sanoi:

”Oi! Jos ruumiillistuneet⁴ sielut *voisivat olla kuolleina kehoissaan* vain muutaman päivän joka vuosi: ei kuten fyysisessä unessa, jossa he uudistuvat, vaan täysin tietoisina heitä odottavasta elämästä...!”

”Kyllä,” lisäsi Druso, ”se taatusti muuttaisi maapallon moraalista elämää. Kuitenkin ihmiselämä ja tapahtumat - eikä ole väliä kuinka pitkä elämä saattaa olla – ovat yksinkertaisesti oppimiskokemuksia, joihin henki pyytää hyödyllisiä rajoituksia, jotta voi palata takaisin oikealle polulle. Käyttäessään uutta `fyysistä konettaan´ ihmistovereidensa joukossa hänen on itse kohdattava oma uudistumisensa, joka vaatii häneltä keskittymistä omiin henkisiin voimiin, häntä tilapäisesti muotoilevissa ja uudistavissa maanpäällisissä kokemuksissa.”

Ohjaajan sujuvat ja viisaat sanat todella lumosivat meidät, ja koska minusta tuntui, että minun tulisi ottaa kaikki irti tuosta hetkestä, aprikoin hiljaisesti ulkona myrskyn kourissa olevien kärsivien sielujen tilaa.

Druso huomasi henkiset kysymykseni ja hymyili kuin odottaen minulta selkeää ja positiivista kysymystä.

Hänen katseensa voima kehotti havainnoimaan kunnioittavasti:

”Tuosta ulkona vallitsevasta säärittävän voimakkaasta näkymästä meidän on pakko ajatella heidän alkuperäänsä. Mistä tulivat ne henget, jotka ovat tuon kauhean tornadon kourissa...? Ovatko he tavallisia rikollisia vai rikollisia, joita syytetään valtavista vääryyksistä?”

⁴ Ruumiillistunut: Maan päällä elävä ihminen eli ruumiiseen syntynyt henki. – Kh.

Saattavatko jotkut niistä olla nuoria sieluja, esimerkiksi alkuperäiskansoistamme?”

Ystävämme vastaus tuli nopeasti:

”Itselläni oli myös samankaltaisia kysymyksiä tänne tullessani. Olen jo asunut tässä avunannon, rukouksen ja toivon paikassa viisikymmentä vuotta. Ylitin tämän paikan rajan kriittisessä tilassa sairaana potilaana ruumiittomaksi tuloni jälkeen ja huomasin tämän instituutin olevan sekä sairaala että koulu. Vahvistuttuani aloin tutkia uutta tilannettani ja kaipasin päästä palvelemaan. Työnsin potilaskärkyjä, autoin siivoamisessa, minusta tuli sairaanhoitaja, opettaja ja magnetisoija, kunnes muutama vuosi sitten vastaanotin positiivisen työn saada johtaa tätä instituuttia meitä opastavien ohjaajien positiivisessa komennossa. Kiitoksena tehtäväni vaativasta maltillisuudesta ja työläistä tutkimuksista, voin turvallisesti kertoa teille, että se paksu pimeys, jolle he antautuvat, on ainoastaan niiden omatuntojen ympärillä, jotka sortuvat tahallisiin rikoksiin ja sammuttavat oman sisäisen valotasapainonsa.

Ensimmäisen maapallolla viettämänsä kokemuksen jälkeen nuoret sielut eivät kulje näiden alempien alueiden läpi minkäänlaisissa puhdistuksen koettelemuksissa, jos he ovat tehneet vain luonnollisia virheitä. Magneettisesta vetovoimasta johtuen jokainen henki on sidottu omaan asianmukaiseen evoluutioympyräänsä. Suurin osa alkukantaisista sieluista on melkein aina rajoittuneita siihen viidakkoon, johon he ovat tiivistäneet mielenkiintonsa ja unelmansa, kunnes he kehittävät omaa henkistä maailmaansa. Vain vähitellen heidät vedetään heimoleiristään heitä auttavien ja heistä huolta pitävien viisaiden ja hyväntahtoisten henkien ohjauksessa. Mitä niihin sieluihin tulee, jotka ovat tunnetusti alkukantaisia, suurin osa heistä kehittyy niiden ystävällisten henkien opetuksessa, jotka tukevat ja inspiroivat heitä uhrautuvaisilla teoilla sosiaalisen järjestelmän pohjalla ja käyttävät hyödyksi moraalisia virheitä – `hyvien aikomusten lapsia` - arvokkaana ohjauksena, joka takaa koulutusta näille sieluille.

Täten voin vakuuttaa teille, että tätä helvetillistä aluetta asuttavat vain ne mielet, jotka olivat tietoisia omista moraalisisista vastuistaan, mutta tahallisesti eivät välitä niistä, vaan yrittävät typerillä keinoilla pettää itse Jumalaa. Helvetti tarkkaan ottaen voidaan määritellä laajana epätasapainoisena areenana, joka on perustettu laskelmoivalla pahuudella ja syntynyt tahallisesta sokeudesta sekä täydellisestä kieroutuneisuudesta. Siellä on henkiä, jotka ovat asuneet siellä vuosisatoja, ja joista on tullut todellisia julmuuteen ja itsekeskeisyyteen kiteytyneitä paholaisia. Tuollaiset paikat ovat laajoja, värähteellisiä maakuntia yhteydessä maanpäälliseen ihmiskuntaan, sillä kaikki helvetilliset kärsimykset eivät ole muuta kuin ihmiskunnan omia luomuksia. Nämä surulliset paikat toimivat seulana niille hengille, jotka liukuvat kaikenlaisiin

laiminlyönteihin ja halveksivat Jumalan heille antamaa vastuuta. Näin ollen jokainen sielu, joka on saanut tietoa totuudesta ja oikeudenmukaisuudesta, on vastuussa ylläpitämään hyvää; mutta, jos sielu on sortunut tuohon tai tähän rikokseen ollessaan jo maapallolla, on välinpitämätön niistä velvollisuuksista, jotka maailma hänelle tarjosi, hän tulee viettämään fyysisen kehonsa kuoleman jälkeen päiviä, kuukausia tai vuosia tuollaisissa paikoissa. Tuolloin hän voi harkita omia asenteitaan, ennen kuin jälleensyntyä toteuttamaan vaatimusten mukaista uudelleenjärjestelyä.”

”Joten...”

Hilario oli aikeissa vetää johtopäätöksensä asiasta, mutta Druso oivalsi hänen ajatuksensa ja teki itse yhteenvedon:

”Joten ne sairaat helvetilliset henget, jotka ajattelevat hallitsevansa tätä aluetta vankumattomalla voimalla, ovat asuneet täällä määritlemättömän ajan. Heihin virittäytyneet kieroutuneet olennot, vaikkakin itse kärsivät ylivallasta, suostuvat olemaan vankina täällä lukemattomia vuosia. Ne sielut, joita on harhaan johdettu nuorisorikollisuuteen ja riippuvuuksiin, mutta jotka osoittavat mahdollisuuksia nopeampaan toipumiseen, pysyvät täällä vain hetken, tai tulevat tänne säännöllisin välein oppimaan, että hinta heidän intohimoistaan on aivan liian kauhea. Tämän tyyppiset ruumiittomat eivät kuitenkaan ole täysin vapaita niistä tummista sotkuista, joilla he heittivät itsensä ensimmäisen kerran pimeyteen. He huomaavat, kun he kärsivät katumuksesta ja pahoillaan olosta, raatelusta ja tuskasta, itkemisestä ja kivusta, tämänkaltaiset veljeyden ja avun kodit toimivat aktiivisesti ja ututterasti, `syleillen´ heitä niin paljon kuin mahdollista, jotta he voivat palata `lihan´ luonnolliseen sovittavaan kokemukseen.”

Muistelin sitä aikaa, kun itse olin irtautunut fyysisestä kehostani. Olin poissa tolaltani ja puolitajuissani etsimässä polkuja pimeydessä, sekä vastakkain asetettuna oman menneisyyteni ja senhetkisen henkisen tilani kanssa, kun Druso jatkoi:

”Täten on helppo ymmärtää, että pimeys on kehys, joka korostaa valoa. Helvetti kärsimyksen ja ristiriidan alueena on täysin perusteltu ja edustaa vallitsevaa järjestelmää, joka puhdistaa hengen polkua matkalla korkeampaan elämään. Kaikki helvetilliset paikat ilmestyvät, ovat olemassa ja häviävät Jumalan hyväksynnällä. Hän sietää tuollaisia ihmisten luomuksia kuin isä, joka antaa lastensa satuttaa itseään ja käyttää heidän kokemuksiaan auttaakseen heitä arvostamaan terveyttä. Vastaavasti kapinallisuuteen ja rikollisuuteen omistautuneet älykkäät henkilöt saattavat uskoa työskentelevänsä vain itselleen, mutta todellisuudessa he tekevät töitä Herralle, joka oikaisee pahuuden pahuudella itsellään. Sen takia kaikki elämässä on askel kohti korkeimman hyvän voittoa.”

Druso oli aikeissa jatkaa, mutta näkymätön ovikello soi. Hän näytti olevan tietoinen ajan rajoitteista, nousi ylös ja sanoi meille yksinkertaisesti:

”Ystäväni, on tullut aika puhua joidenkin potilaiden kanssa, jotka ovat näyttäneet olevansa rauhallisia ja selkeitä. Me omistamme muutaman tunnin kaksi kertaa viikossa tällaiseen toimintaan.”

Nousimme ylös sanomatta enempää ja seurasimme Drusoa.